

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

J. D.

zastoupený advokátem JUDr. Josefem Kopřivou
se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1

proti
žalovanému

**Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního
města Prahy**
se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech kázeňských ze dne 9. 5. 2016, č.j. 136/2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí, kterým bylo změněno rozhodnutí ředitele Obvodního ředitelství policie Praha IV ve věcech kázeňských č. 14/2016 ze dne 21. 1. 2016 tak, že v části I. písm. b) výroku se slova „podle § 188 písm. c) zákona,“ nahrazují slovy slova „podle § 188 písm. a) zákona,“ a v části I. písm. b) výroku se slova „neboť spáchání skutku, o němž se vede řízení, nebylo příslušníkovi prokázáno“ nahrazují slovy „neboť skutek, o němž se vede řízení, není kázeňským přestupkem“; v dalším bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
2. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalobcem bylo vedeno řízení o kázeňském přestupku, jehož se měl dopustit za prvé tím, že měl v době mimo výkon služby dne 22. 11. 2015 v 00:10 hodin zasáhnout do práv a svobod osob R. L. a O. A. a to tím, že o své vůli po předchozím požití alkoholu vykonával službu pod vlivem alkoholu, když se rozhodl řešit potyčku osob, následně prokázal svou příslušnost k policii a provedl úkony vůči těmto osobám, aniž se protiprávní jednání osob podařilo následně prokázat, za druhé měl v rozporu s § 92 odst. 3 písm. h) zákona o služebním poměru dne 22. 11. 2015 nastoupit do služby začínající v 08:00 hodin pod vlivem alkoholu, což bylo zjištěno provedením orientační dechové zkoušky, a za třetí měl dne 22. 11. 2015 v době od 00:10 hodin do 03:10 hodin provést několik úkonů pod vlivem alkoholu. Kázeňské řízení o prvních dvou skutcích bylo zastaveno, avšak pro třetí skutek byl žalobce uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle ust. § 50 odst. 1 zákona.
3. Žalovaný služební funkcionář jako odvolací orgán uvedl, že úkony provedené po dokončení zákroku, tedy spoutání osob, provedení eskorty, sepsání záznamu o použití donucovacích prostředků a sepsání úředního záznamu o celém zákroku považuje za úkony provedené v rozporu se zákonem o policii, konkrétně s ustanovením § 10 odst. 2. Vzhledem k tomu, že v době, kdy žalobce činil vyjmenované úkony, již nebylo bezprostředně ohroženo zdraví a život a bezprostřední útok byl odvrácen, měl žalobce předat iniciativu přítomným hlídkám a úřední záznam o provedených úkonech zpracovat následující den. Nelze proto než přisvědčit řediteli obvodního ředitelství, že žalobce jednal nad rámec svých kompetencí a tím porušil služební kázeň. Současně ovšem dobrý úmysl žalobce vedl ředitele obvodního ředitelství k tomu, že upustil od uložení kázeňského trestu, maje za to, že k nápravě postačí samotné projednání kázeňského přestupku.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobce v žalobě především namítal zánik práva uložit mu kázeňský trest. Žalovaný uvedl, že ředitel OŘ se o události dověděl dne 22. 11. 2015, lhůta k uložení kázeňského trestu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

počala běžet dnem 23. 11. 2015 a uplynula dne 22. 1. 2016, do kdy musel být kázeňský trest uložen. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 21. 1. 2016 a téhož dne bylo dodáno do datové schránky právního zástupce žalobce. Jelikož oprávněná osoba se do datové schránky přihlásila dne 25. 1. 2016, bylo rozhodnutí doručeno tímto dnem. Sporným však určení okamžiku „uložení kázeňského trestu“, tedy zda je to okamžik dodání do datové schránky nebo doručení po přihlášení oprávněné osoby. Žalovaný vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu 4 Ads 166/2009, který uvádí, že subjektivní dvouměsíční lhůta je dodržena, pokud je v této lhůtě rozhodnutí vydáno. Kdy je rozhodnutí vydáno, uvádí pro potřebu řízení ve věcech služebního poměru při neexistenci speciálního ustanovení v zákoně správní řád, podle jehož § 71 odst. 2 písm. a) se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení, popřípadě jiný úkon k jeho doručení. V předmětném případě tak bylo rozhodnutí vydáno dne 21. 1. 2016 – doručením, kdy bylo podáno a dodáno do datové schránky příjemce. Okamžik přihlášení oprávněné osoby není pro řešení otázky vydání rozhodnutí podstatné.

5. Tento výklad považoval žalobce za nesprávný. Nejvyšší správní soud sice v citovaném rozsudku konstatoval, že na subjektivní dvouměsíční lhůtu stanovenou v ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním je třeba nahlížet tak, že se jedná o lhůtu, v níž musí být vydáno rozhodnutí služebního funkcionáře (správního orgánu prvního stupně), ale tento závěr je nutno vnímat v kontextu celého rozsudku. Nejvyšší správní soud v něm vedl polemiku s rozsudkem krajského soudu, který dospěl k závěru, že kázeňský trest musí být ve dvouměsíční subjektivní prekluzivní lhůtě pravomocný. Nejvyšší správní soud naopak vysvětlil, že tomu tak není a v závěru konstatoval, že postačí, když v uvedené lhůtě je rozhodnutí o uložení kázeňského trestu vydáno.
6. V tomto případě se podle žalobce tímto pojmem rozumí to, že musí být kázeňský trest uložen, což vyplývá přímo z dikce zákona o služebním poměru.
7. Dále žalobce uvedl, že v ust. § 186 odst. 9 je užito totožné vyjádření pro vymezení lhůty pro uložení kázeňského trestu za kázeňský přestupek i pro uložení kázeňského trestu za jednání, které má znaky přestupku - v obou případech je uvedeno, že trest „lze uložit“ ve stanovených lhůtách, a to jak ve vztahu k lhůtám objektivním, tak ke lhůtě subjektivní. Nejvyšší správní soud se k otázce „vydání“ nebo „doručení“ rozhodnutí vyslovil jednoznačně v rozsudku č. j. 3 Ads 48/2011 – 94 ze dne 14. 4. 2011, s tím, že ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku musí rozhodnutí o uložení sankce za jeho spáchání nabýt právní moci. Podle názoru žalobce nelze pochybovat o tom, že rozhodnutí, v tomto případě rozhodnutí o odvolání, nabývá právní moci okamžikem jeho doručení účastníku řízení, nikoli předáním k přepravě.
8. Odpověď na otázku, zda je kázeňský trest uložen podáním rozhodnutí k jeho přepravě, lze podle žalobce nalézt v samotném zákoně o služebním poměru, neboť je-li rozhodnutím služebního funkcionáře ve věcech služebního poměru policistovi ukládána nějaká povinnost nebo se mu přiznává nějaké právo, stává se tak až doručením takového rozhodnutí. Nelze než dospět k závěru, že interpretace právního předpisu ze strany žalovaného vede k absurdním důsledkům, což je v rozporu s interpretačními pravidly.
9. V polemice s tím žalobce poukazoval na to, že do okamžiku, který služební funkcionář označil za ukončení oprávněného zákroku, nevalilo, že byl ovlivněn alkoholem, a vzápětí měl porušit ustanovení § 92 odst. 3 písm. h) zákona o služebním poměru, kterým podle služebního funkcionáře byla do zákona vložena povinnost policistů nepožívat alkoholické

nápoje a nezneužívat jiné návykové látky ve služebnách, v době služby i mimo ně, nenastupovat pod jejich vlivem do služby. Žalobce však zdůraznil, že tato norma se na předmětnou situaci nevztahovala - žalobce nepožíval alkoholické nápoje na služebně, ani v době služby, ani nenastupoval do služby. Porušení služební kázně tak služební funkcionář našel pomocí dezinterpretace právních předpisů.

10. V další žalobní námitce žalobce odkázal na svou argumentaci obsaženou v odvolání a poukázal na závěry, k nimž dospěl senát poradní komise žalovaného, jež žalobcův postup při zpracování záznamu shledal souladným se zákonem. Žalobce namítl, že byl potrestán za splnění povinnosti, kterou mu ukládá právní předpis. Považoval přitom za zvláštní, že ani prvoinstanční služební funkcionář, ani žalovaný, uvedený rozpor neshledali významným a doporučení senátu poradní komise ignorovali, když senát poradní komise doporučil rozhodnout tak, že jednání, pro která bylo řízení vedeno, nejsou kázeňským přestupkem, a proto řízení zastavit.
11. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud zrušil jak žalobou napadené rozhodnutí, tak jemu předcházející rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy.
12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl všechny žalobní námitky. K záležitosti prekluzivní lhůty odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ads 166/2009, z něhož je zřejmé, že vydáním rozhodnutí se rozumí předání jeho stejnopisu k doručení (včetně dodání do datové schránky). Polemiku o běhu objektivní lhůty považoval žalovaný za nadbytečnou – mezi stranami o této lhůtě nebylo sporu. Pokud jde o stanovisko senátu poradní komise, žalovaný zdůraznil, že tento orgán je pouze poradní, služební funkcionář se tedy jeho doporučením nemusí řídit. K samotnému jednání žalobce žalovaný uvedl, že pokud žalobce odvracel bezprostřední ohrožení života a zdraví, konal v souladu se zákonem o Policii ČR, avšak úkony následující poté, kdy toto bezprostřední ohrožení pominulo a věc bylo možno předat uniformované hlídce policie, mu již zákone nedovoloval. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

III.

Posouzení žaloby

13. Městský soud v Praze především konstatoval, že rozsudkem č. j. 9 Ad 12/2016-41 ze dne 12. září 2018 rozhodl o žalobě v právní věci, jež je po skutkové i právní stránce shodná s věcí nyní projednávanou. Tato shoda je způsobena tím, že jednání, jež je předmětem napadeného rozhodnutí, se žalobce dopustil společně s dalším policistou, pprap. P. D., jež byl rovněž kázeňsky postižen.
14. Pprap. P. D. podal proti rozhodnutí ve věcech kázeňských žalobu, jež byla shora označeným rozsudkem městského soudu zamítnuta. Jelikož jeho žaloba byla zcela shodná (s výjimkou osobních údajů) se žalobou žalobce J. D., má soud za to, že závěry, k nimž dospěl ve věci P. D., lze bez dalšího vztáhnout právě i na věc nyní projednávanou.
15. Městský soud se tedy především zabýval žalobní námitkou o nesprávnosti závěrů žalovaného k otázce běhu prekluzivní lhůty podle § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb.
16. Podle § 186 odst. 9 věty druhé zákona č. 361/2003 Sb., v platném znění, platilo, že „kázeňský trest za kázeňský přestupek lze uložit nejpozději do 2 měsíců ode dne, kdy se služební

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku, a nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo“.

17. Městský soud konstatuje, že Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že takto upravená prekluzivní lhůta je zachována, pokud je před jejím uplynutím vydáno rozhodnutí služebního funkcionáře jakožto správního orgánu prvního stupně.
18. Ohledně této judikatury lze citovat ze shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 9 Ad 12/2016-41:

„Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 29. 4. 2010, čj. 4 Ads 166/2009 - 76, ze dne 23. 6. 2010, čj. 4 Ads 50/2010 - 68, či ze dne 24. 6. 2010, čj. 4 Ads 51/2010 - 77, k běhu lhůty stanovené pro uložení kázeňského trestu za kázeňský přestupek dle § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. zdůraznil odlišnost právní úpravy zákona č. 361/2003 Sb. od obecné úpravy přestupkového zákona a dalších zákonů upravujících prekluzivní lhůtu pro projednání přestupků a jiných správních deliktů. Čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu konstatoval, že zákon č. 361/2003 Sb. poskytuje pro řízení ve věcech služebního poměru komplexní právní úpravu a je, na rozdíl od dalších zákonů, v nichž se rozhoduje o správních deliktech, samostatným druhem řízení. Podstatný rozdíl spatřoval v úpravě délky subjektivní prekluzivní lhůty pro vydání rozhodnutí pro uložení pokuty či vydání rozhodnutí o přestupku či jiném deliktu dle zákona o přestupcích a dle zákonů č. 591/1992 Sb., zákona č. 114/1992 Sb., zákona č. 110/1964 Sb. či zákona č. 238/1991 Sb., neboť tyto zákony stanoví subjektivní prekluzivní lhůtu v délce jednoho roku, zatímco vlastní procesní úprava zákona č. 361/2003 Sb. takto rozsáhlý časový prostor správnímu orgánu neposkytuje.

Čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu proto v uvedených rozhodnutích dospěl k závěru, že z rozsudků vydaných ve věcech, na které se vztahují uvedené zákony, nelze bez dalšího vyvozovat závěry pro řízení ve věci služebního poměru dle zákona č. 361/2003 Sb. Zároveň uvedl důvody, proč na jím projednávanou věc aplikoval závěry judikatury týkající se prekluzivní lhůty dle zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Stejně odůvodnění je přitom obsaženo i ve stanovisku pléna Nejvyššího soudu ze dne 20. 10. 1999, čj. S 296/99, publikované jako Rc 9/2000, na které Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích rovněž odkázal.

Shodný závěr k běhu lhůty stanovené pro uložení kázeňského trestu za kázeňský přestupek dle § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. Nejvyšší správní soud vyslovil v dalších rozsudcích (srov. rozsudky ze dne 26. 8. 2010, čj. 4 Ads 76/2010 - 126, ze dne 21. 12. 2010, čj. 9 As 89/2010 - 91, ze dne 29. 7. 2016, čj. 2 As 129/2016, či ze dne 3. 11. 2016, čj. 9 As 92/2016 - 77).“

19. Soud konstatuje, že žalovaný posoudil otázku námitky prekluze v souladu se závěry vyslovenými Nejvyšším správním soudem v rozhodnutí ve věci sp. zn. 4 Ads 166/2009, a uzavřel, že subjektivní dvouměsíční lhůta podle § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. byla zachována, neboť v této lhůtě bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu. Prvostupňové rozhodnutí byl vydáno dne 21. 1. 2016, kdy bylo dodáno do datové schránky příjemce. Okamžik, kdy se oprávněná osoba do datové schránky přihlásila a kdy tak došlo k doručení rozhodnutí, žalovaný nepovažoval pro řešení otázky vydání rozhodnutí za rozhodný.
20. Městský soud v Praze proto odmítl námitku žalobce o překročení prekluzivní lhůty pro jeho kárný postih, když lhůta podle ust. § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru byla zachována tím, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno, tedy dodáno do datové schránky

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zástupce žalobce, dne 21. 1. 2016. Jak vyloženo výše, recentní judikatura Nejvyššího správního soudu zachovává odlišný názor, a pokud jde o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2011, čj. 3 Ads 48/2011 - 94, ten nelze v posuzovaném případě aplikovat, právě s přihlédnutím ke specifickému charakteru řízení o kázeňském přestupku podle zákona o služebním poměru.

21. Dále se městský soud zabýval žalobní námitkou v části III. žaloby, kde žalobce odkázal na svou argumentaci obsaženou v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.
22. Jak městský soud konstatoval v rozsudku č. j. 9 Ad 12/2016-41, žalobní body takovým způsobem koncipovat nelze, jak dovozuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, odkázav pro stručnost na závěry vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2005, čj. 2 Afs 26/2005 - 114, ze dne 30. 4. 2012, čj. 4 As 5/2012 - 22, a ze dne 29. 11. 2012, čj. 5 As 117/2011 - 223.
23. Stručně lze konstatovat, že soud provádí přezkum rozhodnutí orgánu veřejné správy podle ust. § 65 a násl. správního řádu na základě žalobních bodů, uvedených v žalobě. Pokud žalobce ohledně určitých svých výhrad vůči napadenému rozhodnutí pouze odkáže na svá dřívější podání, jež učinil například ve správním řízení, není v pravomoci soudu se takovými výhradami zabývat. Soudu proto nezbylo, než žalobu v této části bez dalšího zamítnout.
24. Soud dále neshledal důvodnou námitku, vytykající žalovanému ignorování závěrů, k nimž dospěl senát poradní komise žalovaného, který doporučil žalovanému zastavit řízení proti žalobci s tím, že žalobcovo jednání není kázeňským přestupkem.
25. Rovněž zde nelze než shodně s rozsudkem č. j. 9 Ad 12/2016-41 uvést, že poradní komise má podle ust. § 194 zákona o služebním poměru postavení pouze poradního orgánu, a její závěry tak mají jen doporučující charakter a nejsou pro žalovaného nijak závazné. Služební funkcionář nemá tedy povinnost doporučení poradní komise respektovat, a navíc není ani povinen ve svém rozhodnutí vysvětlovat, proč doporučení senátu nerespektoval. Ohledně charakteru doporučení poradní komise lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2003, čj. 3 Ads 51/2012 - 48. Postup žalovaného v tomto směru tedy nezpůsobil nezákonnost napadeného rozhodnutí.
26. Konečně se soud zabýval žalobní námitkou spočívající v nesouhlasu s tím, že žalobce byl kázeňsky postižen za porušení ust. § 92 odst. 3 zákona o služebním poměru, ačkoliv tuto normu podle svého názoru neporušil.
27. Soud především konstatoval – opět shodně jako v rozsudku č. j. 9 Ad 12/2016-41 – že text zejména rozhodnutí vydaného služebním funkcionářem v I. stupni je sice formulován méně srozumitelným způsobem, avšak přesto je dostatečně pochopitelný a určitý, takže z něj lze seznat jak skutkový stav, tak jeho právní hodnocení. Toto rozhodnutí netrpí proto vadou nepřezkoumatelnosti, a netrpí jí ani napadené rozhodnutí o odvolání žalobce.
28. Městský soud proto vzal za prokázané, že žalobce dne 22. 11. 2015 v 00.10 hod. v Praze 4, ul. Dunická před restaurací "Puškin" před čp. 3144/6 fyzicky zasáhl proti osobám R. L., nar. ... a O. A., nar. ..., ačkoliv byl mimo službu a v označené restauraci předtím požíval alkohol, a dále, byť se na místo dostavila uniformovaná hlídka Policie ČR, pokračoval ve své činnosti, sepsal záznam o použití donucovacího prostředku, společně s dalšími policisty provedl zajištění obou mužů v souladu s ustanovením § 26 odst. 1 písm. f) zákona o policii, provedli u nich prohlídku osoby, poučil je, provedl jejich lustraci, ztotožnil napadenou

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

osobu, a následně obě zajištěné osoby za asistence hlídky eskortoval na Místní oddělení Spořilov a v 03:10 hodin je po zpracování administrativy předal dozorčí službě.

29. Z odůvodnění rozhodnutí vydaného v I. stupni je zřejmé, že samotný fyzický zásah proti dvěma osobám před restaurací "Puškin" v Praze 4, ul. Dunická (za situace, kdy po odchodu z restaurace si policisté povšimli tři mužů, z nichž dva atakovali třetího a bili jej pěstí) byl shledán souladným se zákonem. Služební funkcionář sice konstatoval, že žalobce takto konal, ačkoliv byl ovlivněn dříve požívaným alkoholem, avšak jeho jednání podřadil pod ust. § 10 odst. 1 a 2 zákona o Policii ČR, s tím, že se tak stalo za situace, *kdy byl bezprostředně ohrožen život, zdraví nebo svoboda osob anebo majetek nebo došlo-li k útoku na tyto hodnoty*. Kázeňské řízení pro tento skutek proto bylo zastaveno.
30. Žalobce však byl uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle ust. § 50 odst. 1 zákona, kterého se dopustil svým následným jednáním, kdy po příjezdu policejní hlídky ve službě, za stavu kdy již nehrozilo *bezprostřední ohrožení* života a zdraví, pokračoval dále ve své činnosti a konal další služební úkony, ač věděl, že je ovlivněn alkoholem, čímž jednal v rozporu s ust. § 92 odst. 3) písm. h) zákona o služebním poměru a ve spojení s ust. § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru porušil základní povinnosti policisty uvedené v § 45 odst. 1 zákona o služebním poměru.
31. Městský soud proto konstatoval, že z rozhodnutí obou služebních funkcionářů je zřejmá podstata žalobcova kázeňského přestupku, a že není pochyb o tom, že žalobce nebyl potrestán za splnění povinnosti, kterou mu ukládá zákon o Policii ČR, ale byl postižen za to, že konal v rozporu se zákonem o Policii ČR, neboť poté, kdy již pominulo bezprostřední nebezpečí ohrožení, prováděl další služební úkony, ačkoli byl pod vlivem alkoholu, a nepředal věc jiným policistům, kteří již na místě vykonávali službu.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Městský soud v Praze tedy uzavřel své úvahy s tím, že žádná z námitek, řádně uplatněných v žalobě, nebyla důvodná; námitkami uvedenými v jiných podáních žalobce se pak soud nemohl zabývat.
33. Ze všech shora uvedených důvodů tedy městský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
34. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, neboť žalobce neměl ve věci úspěch, a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. září 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.